

Niste popisani?

Ako Tadić hoće da svojoj stranci, na sledećim izborima, obezbedi barem bronzano odličje, sa Mićunovićevih „levih skretanja“ mora hitno da se vrati na pragmatičnu, koketno-nacionalističku politiku Zorana Đinđića u čijoj je agendi, osim za umereni evrofanatizam, još i više bilo brige za, recimo, Kosovo ili Republiku Srpsku.

Moraće Tadić da se ponovo samopropita ko to još od bivših i sadašnjih birača Demokratsku stranku percipira kao partiju leveice kome je još, osim njenom sadašnjem rukovodstvu, jasno zašto se „stranka nacionalnog demokratskog centra“ (sic!) gura po Socijalističkoj internacionali.

Ali, želi li opstanak na vlasti, moraće predsednik DS da se ugleda i na revidiranog Ivicu Dačića koji je juče, i formalno, Sergeja Šojgua instalirao u Niš.

I to baš juče, dok se cela Srbija smejala tužnoj Gordani Čomić koja je, uživo, u direktnom TV prenosu, „špartala“ između poslaničkih klubova Nenada Čanka i familije Pastor nosajući „ponudu koja se ne može odbiti“. Tešku osam milijardi dinara, koliko, u tri jednake tranše, do 1. decembra, država Srbija mora da uplati vojvođanskom Fondu za kapitalne investicije - da bi bio izglasan rebalans budžeta.

Tolika je trenutna cena opstanka Cvetkovićeve vlade. I to samo do glasanja o budžetu za narednu godinu kada će fakture za podizanje svoja dva zlatna prsta ispostaviti i ostalih 16 i po stranaka, strančica i interesnih grupa vladajuće koalicije. Plus Joja Damjanović lično. Plus možda... Ali, da se ne ujedem za jezik - jesu li Ivan i Bojan, u Čedomirovo ime, svečano obećali da više niti jednom neće glasati za zakonske predloge ove vlade!?

Jer, ako Cvetkovićev kabinet preživi do datuma glasanja o državnom proračunu za 2012, usluge dizanja poslaničke grupe ili pritiskanja zelenih dugmića, poskupeće sigurno nekoliko puta.

Nije u bogatom svetu, o prošlom vikendu, došlo, doduše, do kataklizme kapitalizma, ali kod nas nije bilo čak ni internet bune u Srbiji. Protest ogorčenih, demonstracije protiv bankara, političara, liberalnog kapitalizma i svetske ekonomske krize ovde pukli. Više bi ih se okupilo da je Savo Milošević organizovao demonstracije protiv Toleta Karadžića.

Možda je i ta činjenica pomalo uspavala našu vlast. Narod čuti. No, progovorili Kusturica (hajde de) i, poslovično oprezni, Patrijarh i složili se da je Kosovo „strašna cena za Evropsku uniju“, pa „ako za to moramo da žrtvuemo Kosovo i Metohiju, onda da im se zahvalimo na njihovoj dobroti i ljubavi“.

U „danima odluke“ za Kosovo, našlo da nas poziva

i neko, za to plaćeno,

državno telo, posebnim plaćenim oglasom: „Niste popisani? Javite se popisnoj komisiji...“ Vidim, i mediji se primili na reklamu, pa, u nečije ime, pozivaju građane koji se nisu popisali da se jave nekome itd. i tome slično. Valjda se, gospodo, građani sami ne popisuju već ih neko, zadužen za to, popisuje, a taj neko, eto, na primer, nije popisao ni mene ni moje, iako mi ne podržavam Zukorlićev i Halimijev poziv na bojkot. Sada bi, „po difoltu“, ja trebalo nekoga tamo da jurim i molim ga da me popiše! A ovamo, država se ceremonijalno bije u grudi i kuka kako nas je nekoliko stotina hiljada manje nego pre 10 godina.

Jedino Dačić, iz ove vlasti, pokazuje neku kuraž, čak i spremnost da brani ZES-ovo izbornog obećanje iz 2008, „I Evropa i Kosovo“. Razgraničenje, bilo kuda, između Srba i Albanaca. Daj šta daš. Bolje je takvo otrežnjenje Srbima utopistima - nego kilavost „plavo-žute“ državne politike koja od Brisela i Vašingtona, danas ne sme, čak ni protokolarno, reda radi, zahteva barem ono što nam, po Rezoluciji 1244, pripada - povratak tih hiljadu, simbolično uniformisanih, reprezenata države Srbije na Kosovo.

Umesto toga, sada po Dačiću udaraju isti oni što su ga, zbog verolomstva i podrške Tadiću posle majskih izbora 2008, miropomazali evropejstvom; sada se njegove „mračne prošlosti“ iz devedesetih prisećaju isti oni što su izboksovali da ga Amerikanci skinu sa crne liste Miloševićevih saradnika.

Dovoljno da zaključim da je Dačić, ovaj put, najmanje u krivu.

Izgleda apsurdno, ali možda će - zbog sugerisane kolektivne krivice u Drugom svetskom ratu, „kako se čita duh, a ne slovo“ našeg Zakona o restituciji - na koncu, Mađarska spasiti čast našoj vladi. Da bar možemo nekoga konkretnog da okrivljujemo zbog zastoja na našem evropskom putu. Kad već glavne kočničare ne smemo.

Razgraničenje, bilo kuda, između Srba i Albanaca. Daj šta daš. Bolje je takvo otrežnjenje Srbima utopistima - nego kilavost „plavo-žute“ državne politike koja od Brisela i Vašingtona, danas ne sme, čak ni protokolarno, reda radi, zahteva barem ono što nam, po Rezoluciji 1244, pripada

